

України", "Український гідрометеорологічний журнал"; наукових збірників "Вісник Київського університету, серія: Географія", "Наукові праці Українського гідрометеорологічного інституту", "Метеорологія, кліматологія і гідрологія".

Ініціатор проведення Всеукраїнських наукових конференцій "Гідрологія, гідрохімія і гідроекологія" (2001, 2003, 2006 рр. – м. Київ, 2009 – м. Луганськ, 2011 – м. Чернівці).

Заслужений діяч науки і техніки України (2009 р.). Академік Академії наук вищої школи України (2006 р.). Нагороджений почесною грамотою Міністерства освіти і науки України (2003 р.), почесною грамотою Київського міського голови (2002 р.), відзнаками "Почесний працівник гідрометслужби України" (2003 р.) та "Відмінник освіти України" (2004 р.), почесною грамотою Держводгоспу України (2006 р.).

ОЛЕКСАНДРУ ОЛЕКСІЙОВИЧУ БЕЙДИКУ – 60!

Народився Олександр Олексійович 17 січня 1953 р. у Києві.

У 1975 р. закінчив кафедру фізичної географії Київського державного університету ім. Т.Г. Шевченка.

1975–1976 рр. – викладав географію у середній школі № 79 м. Києва.

1976–1979 рр. – аспірант, у 1979–1990 рр. – асистент, доцент кафедри фізичної географії та охорони природи географічного факультету Київського університету.

У 1980 р. проходив стажування в Московському державному університеті ім. М. В. Ломоносова та Інституті географії АН СРСР у проф. В. С. Преображенського.

У 1986 р. захистив кандидатську дисертацію "Структура і динаміка рекреаційного освоєння долини Дніпра в межах УРСР" за спеціальністю 11.00.02 – економічна та соціальна географія (науковий керівник – д.геогр.н., проф. П. Г. Шищенко).

1990–2006 рр. – доцент кафедри країнознавства і туризму.

У 1991 р. закінчив Технологічну школу бізнесу (м. Владивосток, Росія).

1995–1996 рр. – заступник декана факультету із соціально-побутових питань.

Протягом 1972–2001 рр. працював вихователем і вожатим у піонерських і дитячих оздоровчих таборах України та Росії.

У 2005 р. захистив докторську дисертацію "Методологія та методика аналізу рекреаційно-туристських ресурсів України" за спеціальністю 11.00.02 – економічна та соціальна географія.

З 2006 р. – професор кафедри країнознавства і туризму.

На географічному факультеті Київського національного університету імені Тараса Шевченка викладає дисципліни "Рекреаційна географія", "Географія туризму", "Рекреаційно-туристські ресурси", "Туристсько-рекреаційні комплекси"; у Київському національному університеті культури і мистецтв – "Стратегія розвитку національного туризму"; у Національному педагогічному університеті ім. М. Драгоманова – "Безпека в туризмі", "Екологічний менеджмент", "Регіональна політика розвитку туризму в Україні"; у Волинському національному університеті ім. Лесі Українки – "Географія туризму України", "Туристсько-рекреаційні ресурси світу"; у Київському славістичному університеті – "Ресурси міжнародного туризму", "Рекреаційні комплекси світу", "Туристські ресурси слов'янських країн".

Науково-практичні інтереси: рекреаційно-туристські ресурси, термінологія, активні методи навчання та психолого-педагогічні проблеми загальноосвітньої та вищої школи, геополітика, безпека життєдіяльності, популяризація географічних знань.

Загалом опубліковано близько 300 праць, зокрема: монографія "Рекреаційно-туристські ресурси України: методологія та методика аналізу, термінологія, районування" (2001 р.); словники "Українсько-російський словник термінів і понять з географії туризму і рекреаційної географії" (1997 р.), "Словник-довідник з географії туризму, рекреації та рекреаційної географії" (1998 р.), "Тлумачний словник термінів з рекреаційної географії (географії туризму)" (1993 р.), "Географія: Короткий тлумачний словник" (2001 р.), "Російсько-український тлумачний словник термінів з медичної географії" (1997 р., співавтор); посібники "Географія України" (1996 р.), "Географія: Посібник для вступників до вищих навчальних закладів" (1995, 1996 рр., співавтор), "Рекреаційні ресурси України" (2011 р.), "Унікальна Україна: географія та ресурси туризму" (2013 р., співавтор); співавтор підручника для 10 класу "Економічна і соціальна географія світу" (1997, 1998, 2004, 2006 рр.; 1998 р. – видано російською, 2001 р. – угорською мовами); навчально-методичні комплекси "Географія туризму", "Рекреаційна географія", "Туристсько-рекреаційні ресурси" (2007 р.), "Туристсько-рекреаційні комплекси" (2008 р.).

Першу подорож здійснив у 1959 р. на о. Джарилгач. Організатор та учасник експедицій на Байкал (перша подорож у березні 1979 р.), Камчатку, Курильські острови, Японське (1991 р.) та Каспійське (1973) моря, озера Іссик-Куль (1973), Телецьке (1985), Ханка (1991), о. Сахалін (1991), Алтай (1985), Памір (1989), Кольський півострів (1984), озеро Балатон (1975), до дельти Дунаю та ін. У 1975 р. як переможець всесоюзної вікторини "Чи знаєш ти Угорщину?" та учасник І фестивалю угорсько-радянської дружби подорожував Угорщиною. Пізніше відвідав Польщу, Чехію, Словаччину, Німеччину, Туреччину, Румунію, Болгарію, Сербію, Чорногорію, Швецію, Данію, Норвегію, Францію, Монако, Іспанію, Австрію, Італію, Хорватію, Туніс, Люксембург, Бельгію, Нідерланди, Єгипет, Йорданію, Ізраїль, Туречку, республіку Північного Кіпру, Грецію, Сан-Марино, Ватикан, Словенію, Індію, Велику Британію, Таїланд, В'єтнам, Камбоджу, Лаос, ОАЕ, Сінгапур, Малайзію, Індонезію.

